

σθῆ φαγητόν. Παρομοίως παρασκευάζεται και τὸ ἐπὶ ἐσχάρας ὀπτόν κρέας, ἰχθύς, πτηνόν, κάστανα κλπ. κλπ. Ἀρκεὶ νὰ θέσωμεν αὐτὰ ἐν κανίστρῳ ἐκ σιδηροῦ σύρματος κατασκευασμένου και νὰ τα ἀνακινῶμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ταῦτα δὲ πάντα μαγειρεῖονται μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος και διὰ τοῦ συνήθους ἐξ ἀνθράκων πυρός.

Εὐκόλως δ' ἐννοεῖ πᾶς τις πόσον εἶνε οἰκονομικόν τὸ τοιοῦτον σύστημα. Ἡ συσκευή ὅλη τιμᾶται εἴκοσι φράγκων, ὧν τὸ ἥμισυ δαπανᾶται εἰς τὰ κατοπτρίδια, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ εἰς τὰ λοιπὰ ξύλινα κλπ. μέρη. Ἄν δὲ ὑπολογίσωμεν ὅτι και ἡ ἀπωροτάτη οἰκία δαπανᾷ κατ' ἔτος 150 φράγκα εἰς ξύλα ἢ ἀνθρακας, ἔχομεν εὐθὺς κέρδος τῶν 150 τούτων δραχμῶν αἰτινες εἶνε τόκος κεφαλαίου τρισχιλίων φράγκων.

Ἡ συσκευή αὕτη συνίσταται κυρίως ἐκ πελωρίου ἀνταυγαστήρος μεταλλίνου ἔχοντος σχῆμα κορμοῦ κώνου ἐστηριγμένον ἐπὶ ποδὸς οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ παρακολουθῆ τὴν φαινομένην πορείαν τοῦ ἡλίου. Κατὰ τὸ κέντρον τοῦ ἀνταυγαστήρος ὑπάρχει ἀγγεῖον ὑάλινον ἢ μεταλλικόν βεβαμμένον διὰ μέλανος χρώματος και ἐγκλεισμένον ἐν ὑαλίῳ κώδωνι. Περιέχει δὲ τὸ ἀγγεῖον τοῦτο εἴτε ὕδωρ καθαρὸν εἴτε ὕδωρ μετὰ ὀσπρίων ἢ κρέατος. Διὰ τῆς συγκεντρώσεως δὲ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπὶ τοῦ ὑαλίνου κώδωνος και τοῦ βεβαμμένου ἀγγείου τὸ ὕδωρ θερμαίνεται οὕτως, ὥστε ἐν βραχεῖ μεταβάλλεται εἰς ἀτμὴν δυνάμενον νὰ κινήσῃ μηχανὴν ἢ νὰ ἐψῆσῃ τροφὰς διαφόρους. Τοῦ φαινομένου τούτου αἰτία εἶνε ὅτι ὁ ἀνταυγαστὴρ συνάγει ἐπὶ δεδομένον σημεῖον μέγα ποσὸν θερμαντικῶν ἀκτίνων, αἰτινες διαπερῶσαι τὸν ὑάλινον κώδωνα και εἰσπυρῶμεναι εἰς αὐτὸν δὲν δύναται νὰ ἐξέλθωσι πάλιν. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο εἶνε γνωστὸν και καθ' ἑκάστην ἐφαρμόζεται ἐν τῇ γεωπονίᾳ διὰ τῆς χρήσεως τῶν ὑαλίνων κώδωνων. Διότι ἡ θερμότης εὐκολώτατα μὲν εἰσέρχεται διὰ τῆς ὑάλου, ἀλλ' ἄμα εἰσελθούσα και τρόπον τινὰ περικλεισθεῖσα ἐν τῷ τόπῳ τῷ καλυπτομένῳ δι' ὑάλων ἢ ὑαλίνων κώδωνων, πρέπει νὰ περιμεινῇ ὥραν πολλὴν ἕως οὗ δυνηθῆ νὰ ἐξέλθῃ πάλιν και νὰ διασκεδασθῆ ἀνά τὸ κενόν. Τέλος ἡ διὰ τοῦ ἀνταυγαστήρος συναχθεῖσα θερμότης κωλυομένη ὑπὸ τοῦ κώδωνος, ἀπορροφᾶται ὑπὸ τοῦ βεβαμμένου ἀγγείου· διότι πᾶν σῶμα μέλαν ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ ἀπορροφᾶ τὴν θερμότητα και νὰ διαπερᾶται ὑπ' αὐτῆς, ἐν ᾧ τὰ λευκὰ σώματα ἀντανεκλῶσι και λέμπουσιν αὐτὴν εἰς τὸ διάστημα ὧν τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας. Ἡ γνωστοτάτη δὲ τῶν ἐφαρμογῶν τῆς ιδιότητος ταύτης εἶνε ἡ συνήθεια τοῦ νὰ φορῶμεν λευκὰ μὲν ἐν ὥρᾳ καύσωνος ἵνα δροσιζώμεθα, μέλανα δὲ ἵνα διατηρῶμεν τὴν ἐξῶθεν ἐρχομένην θερμότητα. Ἀναμφιβόλως οἱ ἡλιακοὶ λέβητες ὡς ὠνόμασαν τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος συσκευὴν, ἐλάχιστα δύναται νὰ χρη-

σιμεύσωσιν ἐν ταῖς ψυχροῖς κλίμασιν· ἀλλ' ἐν ταῖς θερμοῖς ὡς τὸ ἡμέτερον θὰ εἶνε χρησιμώτατοι.

* *

Περὶ τῆς ἐν Τολώσῃ Ἀκαδημίας τῶν Ἀνθεστηρίων (Académie des Jeux Floraux), ἐνὸς τῶν ἀρχαιότερων φιλολογικῶν ἰδρυμάτων τῆς Εὐρώπης, περὶ οὗ θ' ἀναγινώσκουσιν οἱ συνδρομηταὶ τῆς Ἐστίας ἐν ταῖς γαλλικαῖς ἐφημερίσιν, ὅτι κατὰ Μάιον τελεῖ φιλογαϊκῶς και ποιητικῶς ἀγῶνας, ἐκρίναμεν καλὸν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ἐπόμενα: Σ. τ. Δ.

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΛΩΣΗΣ

Ἐν Τολώσῃ (Toulouse) τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας, ἐν ἔτει 1323, ἐπτὰ ἰδιῶται φιλόμουσοι, ἐν τινὶ κήρῳ τοῦ προαστείου κατ' ἀρχὰς συνεργούμενοι τὴν πρώτην τοῦ Μαΐου, προσεκάλουν δι' ἐγκυκλίου τοὺς ποιητὰς τῶν πέριξ ἵνα προσελθόντες ἀπαγγείλωσιν ἐνώπιον ὀμνήσεως τοὺς στίχους αὐτῶν, ὑποσχόμενοι ὡς ἀμοιβὴν τῶν καλλίστων Ἴον χρυσοῦν. Ἡ ἐγκυκλίος ἦν ἐμμέτρως ἐν προηγουμένη γλώσσῃ συντεταγμένη. Ὀνομάσθη δὲ ἡ ποιητικὴ αὕτη πανηγυρίς, ἕνεκα τοῦ ἀνοσφόρου μηνός, καθ' ὃν ἐτελείτο, Ἀνθεστήρια (Jeux Floraux). Καὶ τὸ μὲν ὄνομα εἶνε αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον τῶν τῆς Ῥώμης Ἀνθεστηρίων (Floralia), κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἐορταζομένων· ἄλλως δὲ οὐδὲν κοινὸν μεταξὺ ἐκείνων και τούτων· διότι ταῦτα μὲν, τὰ ἐν Τολώσῃ, και τοὶ οὐχὶ σοβαρὰ, ἀλλ' ἱλαρὰ μᾶλλον και παιγνιώδη, ἦσαν ὅμως τοῦλάχιστον σεμνὰ· τὰ δὲ ἐν Ῥώμῃ τελούμενα ἦσαν τούναντίον τοσοῦτον ἀκόλαστα και αἰσχροῦ, ὥστε ἠσχύνετο νὰ παρευρεθῆ κατ' αὐτὰ σεμνὸς ἀνὴρ, ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἐσώζετο ἔτι τότε ἐν Ῥώμῃ σεμνότητος ἔχνος. Ὁ Κάτων παρευρεθείς ποτε και μαθὼν ὅτι ἐντρέπονται ν' ἀρχίσωσι τὸν ἀγῶνα, αὐτοῦ παρόντος, προὔτιμησε ν' ἀναχωρήσῃ μᾶλλον ἢ νὰ στερήσῃ τοὺς συμπολίτας του τῆς ἀκολάστου ἐκείνης τέρψεως. Κατὰ τὸ 1490, ὅτε δι' ἑλληψίν χρηματικῶν πόρων ἔπαυσε τελουμένη ἡ πανηγυρίς αὕτη, ἡ Κλημεντία Ἰσαύρα (Clémence Isaure), ἐκ τῶν ἀρχαίων κομητῶν τῆς πόλεως καταγομένη, ἀνεένεσε τὸν ἀγῶνα, κληροδοτήσασα χάριν αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς περιουσίας της. Τὸ ἴδρυμα τοῦτο, ὅπερ ἐν ἔτει 1694 ὠνομάσθη Ἀκαδημία ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', κατηργήθη τῷ 1790 συνεστάθη δὲ πάλιν τῷ 1806 ὑπὸ Ναπολέοντος τοῦ Α' και ἔκτοτε ὑφίσταται.

* *

Τῇ 3 Μαΐου ἐκάστου ἔτους διανέμονται τὰ βραβεῖα, ἅτινα σήμερον εἶνε ἄθος ἀμαράντου και κυνορρόδου (églantine) χρυσοῦν, Ἴον, χρυσάνθεμον (souci), κρίνον και ἡράνθεμον (primevère), ἀργυροῦν. Ὅπως ἀνηγορευθῆ τις maître es jeux floraux δεόν τρις νὰ ἐβραβεύθῃ ἐν ταῖς ἀγῶσι. Ἡ Ἀκαδημία δημοσιεύει κατ' ἔτος τὰ βραβευόμενα ἔργα και τοὺς ἀπαγγελλομένους

λόγους. Εἰς τοὺς ποιητικούς τούτους ἀγῶνας, οἵτινες δύνανται νὰ θεωρηθῶσι καὶ ὡς φιλολογικοί, διότι καὶ περὶ ἔργα βραβεύονται κατ' αὐτούς, ἀποστέλλονται πλείω κατ' ἔτος ποιήματα. Ἐν ἔτει 1866 ἀπεστάλησαν 820!.. Ἐν τούτοις σήμερον οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχουσιν οἱ ποιητικοὶ οὗτοι ἀγῶνες ἐπὶ τῆς ποιήσεως ἐν Γαλλίᾳ, αἱ δὲ βραβεύομεναι ἐτήσια ποιήσεις εἶνε ἔργα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετριώτατα καὶ πάντῃ ἀσήμαντα. * Κ

Νοημοσύνη καὶ στοργὴ τῶν

ΨΥΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΡΕΙΩΝ

Οἱ ψύλλοι (ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἡ ὀνομασία τῶν) δὲν ἔχουσι μόνον τὴν δεξιότητα τοῦ νὰ πηδῶσι πηδήματα γιγάντια, ἀλλ' ἔχουσι καὶ ἀπίστευτον ἀνάπτυξιν τῶν μυῶνων, πρὸς δὲ τούτοις νοημοσύνην καὶ εὐμάθειαν μεγίστην. Ἰατρός τις (ὁ Dr Charbonnier) διηγεῖται ὅτι κατῳρώθησαν νὰ διδάξωσι ψύλλους περιεργότατα γυμνάσια. Ψύλλος τις μετρίου μεγέθους ζευγνυόμενος εἰς μικρὸν τηλεβόλον ἔσυρεν αὐτὸ εὐκολώτατα. Τὸ τηλεβόλον τοῦτο ἦτο κοῖλον, εἶχε δὲ μέγεθος μὲν ἴσον πρὸς ἡμῖς ὄνυχια, βάρους δὲ ὀγδοηκονταπλάσιον τοῦ βάρους τοῦ ψύλλου, καὶ τροχούς, ἐνὶ λόγῳ ἦτο κατὰ πάντα ὅμοιον πρὸς τὰ ἐν χρήσει πολεμικὰ τηλεβόλα, πληρούμενον δὲ πυρίτιδος ἐξεπυροκρότει, ἐν ᾧ ὁ ψύλλος οὔτε ἐφοβεῖτο ὑπὸ τοῦ βρόντου οὔτε κἂν ἐταράσσετο. Ἡ δέσποινα τοῦ ψύλλου τούτου ἐφύλαττεν αὐτὸν ἐν θήκῃ ὑπεστρωμένη διὰ βελούδου, ἣν εἶχε πάντοτε ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς. Ὅσακις δὲ ὁ ψύλλος ἐπέινα, ἔθετεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βραχίονός τῆς, ἐξ οὗ ὁ πειναλὸς ἀπερρόφα ὅσον αἷμα ἤθελε. Ἄλλ' ἀτυχῶς ἐπελθὼν ὁ χειμὼν ἐθανάτωσε τὸ ἀρεϊμάνιον ζωῦφιον.

Ἄλλος τις (M. Hook) διηγεῖται ὅτι ἄγγλος τις κατεσκεύασεν ἐξ ἐλεφαντίνου ὀδόντος ἄμαξαν μετὰ ἐξ ἵππων, ἄμαξηλάτου, τεσσάρων ἐν αὐτῇ ἐπιβάτων καὶ δύο θεραπόντων ὀπισθεν καθημένων ὅλη δὲ αὕτη ἡ κατάφορος ἄμαξα ἐσύρετο ὑπὸ ἐνὸς καὶ μόνου ψύλλου. Ὁ συγγραφεὺς τῶν *Ἀγαμησέων τῶν Παρισίων* (M. Kotzebue) διηγεῖται ὅτι εἶδεν ἐν Παρισίοις ναύτην ἐπιδεικνύοντα διὰ τοῦ μικροσκοπίου ψύλλους οὓς αὐτὸς εἶχε διδάξει. Τούτων δὲ ὁ μὲν ἔσυρεν ἐλέφαντα μικροσκοπικόν, ὁ δὲ ἄμαξαν μεστὴν ἐπιβάτων. Γυνὴ δὲ τις ἔχουσα τοιούτους ψύλλους ὁσακις ἐβλεπέ τινα αὐτῶν καταπεπονημένον καὶ μὴ θέλοντα νὰ ἐργασθῇ, ἀνέσυρε τὴν χειρὶδα τοῦ ἐνδύματός τῆς καὶ ἐπέθετεν ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτῆς τὸν καταβεβλημένον ἐργάτην, ὅστις ἀφ' οὗ ἔπινεν ὅσον αἷμα ἤθελε καὶ ἀνεζωογονεῖτο, ἐπανελάμβανε τὴν ἐργασίαν μετὰ μειζονος προθυμίας.

Ἐν τινι δὲ συγγράμματι περὶ τῆς ψυχῆς τῶν ζῴων ἀναφέρεται (ὑπὸ τοῦ Alfred de Nore) ὅτι

ἰταλὸς τις Κουκιάνης ἐπεδείκνυεν ἐν Παρισίοις ψύλλους ἐνδεδυμένους στολὴν στρατιωτικὴν καὶ ἐκτελοῦντας ἐλιγμούς μετὰ πολλῆς εὐστροφίας καὶ τέχνης, ἐτέρους δὲ τινὰς ἀντλοῦντας ὕδωρ διὰ κάδου ἔχοντος μέγεθος ἀνάλογον πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ ἀντλοῦντος ζωῦφιου. Καὶ ἐν Παρισίοις δὲ καὶ ἐν Λονδίῳ ἐθεάθησαν ἄνδρες ἐπιτήδαιοι ἐπιδεικνύοντες ψύλλους ἐξασκημένους καὶ διδάσκοντες τὸν τρόπον τῆς ἐκγυμνάσεως καὶ διδασκαλίας αὐτῶν. Φαίνεται δὲ ὅτι εὐκόλως δύναται τις νὰ διδάξῃ τὸν ψύλλον νὰ σύρῃ βάρους ἀναλόγως μέγα, ἐὰν δέσῃ αὐτὸν διὰ λεπτῆς τριχὸς ἢ νήματος μετάξης ἀπὸ τινος στερεοῦ μέρους. Εὐκόλως δὲ δύναται τις νὰ τὸν δέσῃ ἀπὸ τοῦ τραχήλου διὰ θηλειᾶς τῆ βοηθεία βεβαίως μικροσκοπίου. Ὁ οὕτω πως δεδουλευμένος ψύλλος, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλὴν ὥραν μάτην προσπαθῆσῃ νὰ πηδήσῃ, βλέπων τὸ ἀδύνατον τοῦ πράγματος, μεταβάλλει τὰ ἄλματα του εἰς τικτικὸν βᾶδισμα καὶ τότε εἶνε εὐκόλον νὰ τὸν ζεῖξῃ τις. Ἴνα δὲ συνειθῆσῃ ἐντελῶς νὰ βαδίξῃ, νὰ σύρῃ φορτία καὶ νὰ ἐκτελῇ διάφορα γυμνάσια, ἀπαιτεῖται βεβαίως δόσις ὑπομονῆς καὶ ὑπομονῆς οὐ τῆς τυχούσης.

Ληγούσης τῆς 15' ἑκατονταετηρίδος ψύλλος τις κατέστη ἥρωϊς πληθῆδους ποιημάτων. Τὴν δ' ἐπομένην ἑκατονταετηρίδα καὶ τοὶ ὁ Λαφονταῖνος ἀνεθεμάτισε τὸν ψύλλον ἀναφωνήσας που:

Ἦ τερπικέραυνη θεῆ, κεράνυσσον τοὺς ψύλλους!
ἀλλ' ὅμως καὶ μετὰ τὸ ἀνάθημα τοῦτο, οὐδόλως ἐμειώθη ἢ πρὸς τὸ ζωῦφιον τιμὴ καὶ ὑπόληψις τῶν ἀνθρώπων. Μακάριος δὲ ὁ δυνάμενος νὰ συλλάβῃ ψύλλον ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς ἡγαπημένης του φίλης! λέγει που συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸ δύσμοιρον ζῶον παρρηθὺς ἐνεκλείετο ἐν χρυσταλλίνῃ θήκῃ καὶ ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοῦ τραχήλου ὡς τλίμιον κειμήλιον θεωρούμενον. Πολιτικός τις ἀνὴρ (M. Desbarreaux) διηγεῖται ἐν τινι ποιηματικῷ πῶς ἡχμαλώτευσεν ψύλλον, ὃν συνέλαβε ἐπὶ τῆς Μαρτὶν Δελόρμ.

Τῆς ἐρωτοτρόπου ταύτης ἐποχῆς παρελθούσης ἔπαισαν βαθμηδὸν καὶ οἱ ποιηταὶ γράφοντες ποιήματα εἰς τοὺς ψύλλους. Ἄλλὰ γίνεται ἔτι μνεῖα αὐτῶν ἐν τῷ Φαύστῳ τοῦ Γκαίτε.

Ἄλλὰ ἐλησημονήσαμεν μικροῦ δεῖν καὶ ἕτερον μάρτυρα τῆς νοημοσύνης τῶν ψύλλων. Ὁ βρῶν Βαλκενάριος ἀποθανὼν τῷ 1852 μνημονεῖται θυμωμάτων πραγμάτων ἐκτελουμένων ὑπὸ ψύλλων, οὓς ἐπεδείκνυε τις ἐν Παρισίοις, κατὰ τὴν πλατείαν τοῦ Χρηματιστηρίου ἀντὶ ἐξήκοντα λεπτῶν. Τέσσαρες τῶν ψύλλων τούτων ἱστάμενοι ὄρθιοι ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν εἶχον ἀνά χειρᾶς ἀκόντιον ἐκ φλοιοῦ λεπτοτάτου μόλις διακρινομένου καὶ ἐξετέλουν διάφορους στρατιωκὰς ἀσκήσεις. Δύο ἕτεροι ἦσαν ἐξευγμένοι εἰς 1. Ἰδ. Ἐστία σ' τόμ Α' σελ 286.